

Na levi ob cesti je videti **Križki grad**, lastnina vodje nemškutarskih vélikih posestnikov, barona Apfaltrerna.

Ob desni je videti nad Kamnikom še nekaj podrtij grada „Gallenberg“. Kdaj je postal razvalina, ne vem; pred 24 leti pa sem jaz videl še kapelico sv. Janeza, tudi že zeló razpadlo, in nekako ječo, v katero so jetnike spuščali po vrvih. Imela je podobo „šparovca“, v katerega se krajcar lahko dene, a sila težko zopet ven vzame. Zdaj neki že tudi teh dveh reči ni več videti.

O Kamniku naj povem le to, da sva se podala v ondotni samostan, kjer me je veselilo posebno dvoje: izvrstne orglje Ljubljanskega mojstra Goršiča, ki so res mogočno, umetno delo, in prijaznost častitih gospodov očetov Franciškanov.

Tu je mir, ki človeku posvetnega ropota nevajenemu ali celó že presitemu prav dobro dé. Zabavali smo se prav prijetno; prekmalu je bila ura dve, ki je klicala častite očete v šolo. Gospodje so učitelji glavne šole, gotovo boljši kakor marsikateri drugi posvetni novošègñi. Kamnik je tedaj srečen zato, da ima tako dobre učitelje in tako po ceni. Ta sreča vsaj nekoliko zmanjša nesrečo, da župan „Johan“ Kecelj spada v red nemčurjev.

A propos, Kecelj! Tam-le je, ravno pred svojo štacuno pipe tobak, ko greva memo. Jaz ga poprej nisem poznal; misli si pa, dragi čitatelj, človeka s zabuhlim obrazom, debelim vratom, obilnim trebuhom in sicer čokastim životom, pa imaš fotografijo župana Kamniškega. Morda ga bo „Brencelj“ kdaj namalanega pokazal svetu.

(Dal. prih.)

Mnogovrstne novice.

* *Osnova judovskega kraljestva v Palestini.* Da Magjari ne skrbijo samo za Turka, ampak tudi za juda, kazal je predlog poslanca Viktora Itóczyta v seji Oggerskega zbora 12. dne t. m., ki vladi naklada, naj gleda na to, da zdaj, ko se rešujejo zadeve jutrovih dežel in se krščanskim narodom pripravlja svoboda, ob enem tudi povrne pravica judovskemu narodu, ki je pred 1800 leti pregnan bil iz svoje domovine. Palestina — je rekel — je gorko ljubljena prvotna domovina judov, zato naj postane ona sedaj posebno kraljestvo pod oblastjo ali odvisnostjo Turčije, ali pa kot samostalna judovska država, tako bi se judovski narod samemu sebi nazaj dal, pod blagim delovanjem svoje lastne narodne vlade in narodnih inštitucij.“ — Zbora predsednik je po pravilih zborovih odložil motiviranje tega predloga na tisto sejo, ko se imajo razpravljati osnove o pogodbi in budgetu, éravno je poslanec Istoczy zeló tišal na to, da se stvar kar brž v tej seji reši. — Vsaj bi res ne škodovalo, da bi se vsi judje preselili tje, od kodar so se po svetu razkropili in tako premožni postali, da si lahko lastno „kraljestvo judovsko“ kupijo in Rothschild postane njih kralj.

* *Statistika nekršènih otrok v Berlinu.* — Kar so na Pruskem ljudje po glasoviti postavi pred 4 leti dobili popolno svobodo v tem, da dado kristjani svoje otroke krstili ali ne, judje svoje otroke obrezati ali ne, ali pa jih upisati v vrsto tako imenovanih „svobodnih občin“, se strašno zmanjšuje vsako leto število kršènih otrok, in sicer se je v preteklih 4 letih, kar omenjena svobodna postava velja, zmanjšalo tako, da je cela tretjina novo rojenih otrok nekršèna. — Ali je po takem čuda, da se slišijo take grozovitosti v Berlinu, kakor smo jih zvedili zadnji čas „aus dem Lande der Gottesfurcht und frommen Sitte“, pa jih bomo slišali še čedalje več!

Naši dopisi.

Iz Istre 16. jun. — Ker dosihmal še nikdo ni poročal „Novicam“, kar so drugi časniki že poročali o veleizdajni demonstraciji isterskih italianissimov, naj jim jaz povem.*) 2. dne junija zjutraj videle so se italijanske trikolore razobešene po mestnih ulicah v Kopru, Rovinju, Vodnjanu, Pazinu in menda še tudi drugod, našemljene z veleizdajnimi plakati, ki so bili na hišne zidove prilepljeni. Plakati so se glasili: „Viva Umberto I. nostro rè, fuori lo straniero!“ to je: „živijo Hubert I. naš kralj, preč s ptujcem!“ — S tako prekucijsko demonstracijo slavili so tisti dan Italijani in poitalijančeni domačini „Statuto italiano“ in razodeli, kako zavzeto je njih lahonsko srčice za „blaženo Italijo“, od kodar vedno več razdropanih in lačnih ubožcev v „ptujo“ Avstrijo, zlasti v Istro, prihaja, da vsaj kaj dela dobijo; sicer bi morali v „blaženi Italiji“ v največi revščini glada poginiti! Ta veleizdajni čin, dasiravno po mislih nekaterih „zvestih“ Karnjelo-lahov, smešen in brez pomena (?!), vznemiruje in bitko žali zvestobo in lojalnost vsacega pošteno mislečega Istrana, sosebnost Slovana,**) ki lahko možato z nogo ob tla vdari in ponosno reče: zemlja, na kateri stojim, katero se svojim potom obdelujem, — je naša — slavjanska in našega svitlega cesarja, a nikakor ne italijanska, kakor bi vi, šanjaški izdajavci, radi hoteli! Kdor razmere v Istri dobro pozná, se pa takim hudobnim demonstracijam lahonstva nikakor čudil ne bo. Lahko bi na vsa usta povedal, kdo je lahonstvu v Istri do take predrznosti pot ugladil, — al gospá policija je za mano, in — „quod licet Jovi non licet bovi“ — zato moram molčati. Kar pa v vsakdanjo kroniko spada, mislim, da smem govoriti tudi na papirji. — Odkar je častita glagolitica v slovanski Istri propala, ni menda nobena sodnija, nobena županija, sploh: noben ured več javnega pisma slovanski napisal. Vse slovansko v Istri prezirajoča in črteča „sladka“ italijanščina***), od drugod podpirana, začela je polagoma v Istri šopiriti se in povsod gospodovati, ter je celó mnogo poštenjakov domačinov okužila in domačemu ognjišču odtrgala. Častiti domači jezik moral se je tujcu umakniti in poskriti se v kmečke hiše. Ohranil se je bil še sèm ter tje nekoliko po cerkvah; toda ne več v prejšnji časti. Našli so se celó tako „pravični“ in „sveti“ možje, da so ga začeli tudi iz cerkve poditi in neusmiljene zaušnice mu davati. Nekateri so se celó tako izpozabili, da so se drznili imenovati jezik ljudstva, med katerim in od katerega živijo, psovaje ga: „lingua dei cani“ = „pasji jezik“. Slovan pa, ki je po svoji natori pohleven, je vse to voljno trpel. Kakor se je pa od Boga Istranu podeljena slovansščina pregnala iz uradov, ravno tako neusmiljeno, da ne rečem barbarsko preganjala in pregnala se je tudi iz šole. Pred dvema letoma izrazil se je v Poreškem deželnem zboru dr. Stradi zoper tobožnje germanizovanje v Istri rekoč: „Cesarska vlada bi utegnila morebiti položiti drugo govorico ljudstvu v usta, al družega čutja v srce nikdar. Istra je bila, je in bode vedno podučevana v šoli tiste dežele, katero je oddelila na-

*) S presrčno zahvalo združujemo prošnjo, da bi blagovolili sedanji čas, ko je tudi v Istri nevarno se začelo šopiriti lahonstvo, „Novicam“ poročali o važnejših dogodbah.

***) Sliši se, da bodo zoper to slovesno protestirali. Prav tako! Vred.

***)) V Istri (brez Trsta) bivajo 3 narodi: Hrvati, Slovenci in Italijani. Hrvatov je blizo do $\frac{2}{3}$ celega prebivalstva, Slovencev 30—40.000, ostali so Italijani. Italijani so v veliki manjšini, vendar oni gospodarijo!! Narobe svet tedaj tudi tu.

tora od družih, opasavši jo z alpami in morjem!“ — Prebivalstvo v Istri je, razen morske obale in nekaj sèm ter tjà raztrešenih italijanskih naselbin, čisto slovansko. Temu ni treba dokaza, ker že vrabci na strehah vedó. Vendar nima še zdaj — v razsvitljenem 19. veku — niti ene ljudske šole, ki bi bila čisto na natorni podlagi, to je, slovanska. In če se tudi včasih ljudstvo oglasi za svoj jezik v šoli, neusmiljeno odbije se mu pravična tirjatev. Tako je nedavno prosilo nekaj ukaželjne mladine iz Pazinske okolice, katera je eminentno čisto slovanska, za nedeljsko slovansko šolo, v kateri bi se vsaj za silo brati in pisati mladež naučila. Gosp. vodja ljudske italijanske šole Pazinske pokazal se je pripravnega hvalevredni želji drage mladine vstreči. Dobro vedé, da krajni šolski svèt ima na razpolaganje hrvaških knjižic, poprosi toraj ondi za nje. Al poitalijančenec Pazinski podesta (župan) dr. Cech (recte Čeh), zvest gori navedenim dr. Štradijevimi besedam, odbije v svoji mogočnosti ravnateljstvo prošnjo, rekoč: „Istra ne pozná razen italijanske ljudske šole nobene druge; kdor te obiskovati noče, naj pa izostane; hrvaških učnih bukav ne damo!“ Naj to dogodbo ilustrira še druga. Na dan očitne preskušnje preteklega šolskega leta deklamovala je nježna deklica v pričo obilno zbrane Pazinske gospode v šoli neki etnografičen odlomek, bržčas po Benussiju, govoreč o isterskih Slovanih: „... sono nel più basso grado di coltura in tutti i sensi, inetti e pigri al lavoro; vendicativi e ladri per natura...“ (oni so v vseh obzirih na najnižji stopinji izobraženosti; neukretni in leni pri delu; maščevalni in tatinski po svoji natori...) Takim naukom pač ni treba nikakoršnega komentara! — Za trdno se nadjamo, da gosp. načelnik c. kr. deželne vlade Primorske, ki je zvestim Slovencem Goriškim nedavno objaviti dal zahvalo Njega Veličanstva presv. cesarja zaradi nerazrušljive njihove lojalnosti, ne bode prezrl narodnih pravic isterskih Slovanov v šoli in uradih, kajti le tedaj, ko se čedalje drznejšemu lahonstvu povsod na Primorskem odbijejo siloviti rogovi, vresničijo se preblage besede cesarjeve na blagor Avstrije in lojalnih njenih narodov slovanskih.

V Gorici 16. jun. — Pretekle vinkoštno praznike so napravili tudi v Cerovem (v Brdih) enako slavnost, kakor uni dan v Podgori in Št. Ferjanu, o priliki, ko se je razglasil cesarjev odgovor na „Slogino“ lojalnostno adresno. Ceró je na drugem, nasprotnem hribu, proti zahodu od Podgorskega, na katerem poslednjem je 2. t. m. par trenutkov vihrala italijanska zastava. Mislili smo, da so bili prinesli to „trikoloro“ iz Vidma, ali te dni smo se prepričali, da je fabrika za tako robo v — Gorici! Dne 12. t. m. so zaprli in drugi dan v Trst odpeljali dva tukajšnja — magistratna služabnika — oba sè slovenskim priimkom, — na katera leti sum, da sta zastavo „pri ss. križih“ postavila. — Tudi tukajšnjim časnikom je prepovedano pisati o nadrobnostih vojaške mobilizacije. — Nekaj prav žalostnega se je zgodilo v Škrljah (pri Sovodnjah), eno uro od tukaj proti jugozahodu. Lovec gosp. Tosi-ev prinese ondašnjemu kovaču puško, da naj na njej — ne vem kaj — popravi. Povedal mu je menda, da je puška nabasana. Bodi, kakor koli: kovač, opravlja svoje delo pri puški, — sproži jo in ustrelí svojo ženo, ki je bila v kuhinji. — V Soči se je utopil v sredo realec sedmošolec Jos. Leban. — Staroslavni Goriški somenji („sagre“) so letos spet oživelí. Pred nekimi leti so naši liberalni mestni očetje v svoji skrbi za javno moralnost vsakošne plese v mestu prepovedali. Nasledek temu je bil — in o tem sem že večkrat „Novicam“ pisal — da se je vsa plesoželjna mestna drhal vsako

nedeljo potegnila v katero okoličnih vasi, kjer so dobička lakomni krčmarji ali mestni škripači napravili ples, katerega so poprej po mestu s plakati oznanili. To je bilo še slabše, ko plesi v mestu, ker se je demoralizacija kolikor toliko širila tudi po dotičnih kmečkih vaséh. Znabiti, da je naša mestna gosposka to sprevidela in zato se za manje zlo za plese v mestu odločila. Znabiti pa tudi, da je hotela le stare mestne navade spoštovati, po katerih se vsi titularni svetniki mestnih cerkvá sè „sagro“ obhajajo. Takih imamo meseca junija 5, julija 2 in avgusta 1. Nekdaj se je zbiralo vse mesto pri teh ljudskih veselicah, ki so bile precej nedolžne, skoraj kakor tačas, ko je osorna Miho David a kregala; — ali dandanašnji —! No, kako je dandanašnji, vedó celó naši liberalci. — Minister za trgovstvo je potrdil izvolitev bar. Hekt. Ritter-ja za predsednika in viteza Andr. Pauletig-a Vialpino-a za podpredsednika naše kupč.-obrtnijske zbornice. — Na sv. Peter bomo imeli na Travniku tombolo na korist zavoda mestnih zapuščencev.

Iz Dola 10. rožnika. — V 23. listu „Novic“ „pravi Preserčan“ od ene strani neprimerno volitev zastopnikov v glavni močvirski odbor hvali, od druge pa ugovarja in me kar naravnost praša: kako da sem mogel A. P. tako gorko priporočati. Zato mi je dolžnost nekoliko spregovoriti o tem vprašanju. Gosp. dopisnik naj bi se bil volitve vdeležil, pa bi bil videl, da vsi volivci, kolikor jih je bilo iz njegove okolice, bili so za P., vsaj so ga eni že celó za odbornika volili, tedaj mora že precej zaupanja pri njih imeti in da ga res ima, kaže očitno zadnja volitev v občinski zastop, vkljub temu, da so zoper njega vse moči napenjali oni, kateri bi se namesti njega bili radi vsedli na županov stol. A. P. je vendar bil za župana izvoljen. On je tudi ud cenilne komisije, ud kmetijske družbe ter z mirno vestjo rečem, da mu je že kaj mar za blagor kmetijstva. Nisem ga ne priporočal samo zaradi prijateljstva. Da pa je mož bolj po starem kopitu in da govor njegov po „nemški šprahi diši“, kar mu dopisnik „Sl. Naroda“ očita — za Boga! tega noben nepristransk človek ne bo očital že nad 60 let staremu možu, da se zdaj o poznih letih čiste slovenščine ne uči; vsaj se bi kaj enacega smelomarsikateremu narodnjaku „novega zakona“ tudi ugovarjati, ki je bil v tuji nemščini izučen. Kar dopisnik govori o „umazanem perilu“, na to ne odgovorjam drugega kot to: kdo je tisti, ki more reči: poberi kamen in vrzi ga na nj?“ Kakor pri volitvah ne sme veljati osebno prijateljstvo, isto tako pa tudi ne sme veljati osebno sovraštvo. Če je gosp. dopisniku toliko mar za blagor Pr. in njega okoličanov, naj bo tako dober, da takrat, kedar bodo volitve v podružni odbor po §. 13. močvirske postave, se potruji k volitvi, da si ljudstvo izbere prave možé, ki umejo in hočejo koristiti občini, in prepričal se bode, da volitev A. P. mu nikakor škodila ne bode. — To za odgovor, pa brez zamere!

Janez Borštnik.

Iz Ljubljane. — Fantje v Ljubljano,
Pruštof čez ramo,
Na vojsko gremó!

Ta krič se je razlegal v Ljubljani po ulicah, da so človeka ušesa bolela, ki je srečal fante iz dežele navdušene „rujnega vinca“. Zakaj pa taka živahnost po mestu? naj vprašajo naši bralci drugej.

— Gosp. fzm. Kuhn je prišel v pondeljek popoldne v Ljubljano; v torek dopoldne je ogledaval poleg Fužin zbrano krdelo vojakov, in se potem podal v Novomesto.

— (Državne podpore za poduk o kmetijskih vednostih) je sl. ministerstvo kmetijstva za letošnje leto dovolilo takole: 1000 gold. za nauk v kmetijstvu na Kranjskih

ljudskih šolah, — sadje- in vinorejski šoli na Slapu 1500 gld., podkovski in živinozdravski šoli v Ljubljani 500 gold., — za poduk v mlekarnstvu in sirarstvu na Gorenškem in pa Goriškem skupaj 1000 gold., ki jih dobi popotni učitelj gosp. Hitz.

— (Odsek za izdavanje knjig Matice slovenske) je imel 15. dne t. m. sejo. Predsednik dr. J. Bleiweis je predložil odseku dodelani 1. in 2. snopič Matičnega „letopisa“ za letošnje leto, katera se razpošljeta družbenikom brž ko bode knjiga vezana; zato gré vljudna prošnja do gospodov poverjenikov, naj blagovolijo razdeliti knjige med družbenike svojega okraja. Knjige „Potovanje okoli svetá“ so dotiskane že 4 pole. — Po tem je izročil odseku rokopis gosp. Cigaleta z naslovom „Znanstvena terminologija“ in pa rokopis gosp. prof. Jesenkota z naslovom „Zgodovina starega veka“, za višje srednje šole. Odsek je prevzel oba rokopisa z nalogo, da po dogovoru z blagajnikom poroča Matičnem odboru o izdavanju obéh velevažnih rokopisov. — Hrvaško-slovenska slovnica, izdelana po prof. Marnu v Zagrebu in pregledana od dveh izvedencev, se izroči tisku.

— (Iz seje deželnega odbora 15. junija.) Izpraznena služba oficijala oziroma ingrosista pri deželnem računovodstvu se razpiše z natečajem 4 tednov. — Za vratarja v deželnem šolskem poslopij deželni odbor postavi Fr. Boleta, kateri bode po dopisu deželnega šolskega sveta ob enem tudi šolski sluga na srednjih šolah. — Janezu Nanutu iz Podgore pri Ložu se dovoli 95 gold. premije za 1 volkuljo in 7 mladih volkov.

— (Iz seje mestnega odbora 14. dne t. m.) V velikem programu te seje, ki je obravnavala vodnjake in druge enake stvari, je bil pod točko „über den vom Bezirksschulinspektor an den Bezirksschulrath für das Schuljahr 1876/7 erstatteten Jahresbericht“ skrit ali po nemško rečeno „ingeschmugelt“ važni predlog šolskega odseka za prihodnje ponemčevanje Ljubljanskih ljudskih šol. Ko je ta točka imela priti v razpravo, so narodni odborniki pravico imeli zahtevati, da se stvar odstavi od današnje seje in predlog odsekov, ki zametuje „Lehrplan für die Volksschulen Krains“, veröffentlicht auf Grund des h. Erlasses des k. k. Ministeriums für Cultus u. Unterricht vom 18. Mai 1874, Z. 6549, durch Verordnung des k. k. Landesschulrathes für Krain vom 19. Dez. 1874, Z. 2754, izrečno kot samostojni predlog stavi na dnevni red prihodnje seje. Al to se ni zgodilo in stvar je prišla v obširno obravnavo, katere konec pa je bil ta, da odbor ni bil legalno več sklepčen, kajti tisti odborniki, ki so že zunaj dvorane bili ali za kljuko vrat držali, se vendar ne morejo več šteti med odbornike v seji pričujoče. Mi se le čudimo g. dr. vit. Kalteneggerju, ki vendar dobro pozna pravila zborovanja, da ni opozoril svoje družnike, da sklep z 11 glasovi ni več veljaven. Ker tedaj po vsem tem ne moremo misliti, da bi nasprotniki naši tako očitno hoteli postavni red zborovanja prekucevati, pa tudi od narodnih odbornikov smemo pričakovati, da bodo protestovali zoper nepostavno postopanje večinskih nasprotnikov, zato le na kratko poročamo iz današnje seje sledeče: Profesor vit. Gariboldi, nekdanj narodnjak, zdaj iskren germanizator, je kot okrajni šolski nadzornik poročal, naj se na 1. mestni ljudski šoli za prihodnje leto zaradi prevelicega števila učencev napravijo paralelke, poleg tega pa je tožil, da se na poduk nemškega jezika premalo gleda. Na to je mestni šolski odsek, kateremu poročevalec je bil vitez dr. Kaltenegger, stavil predlog, naj se predlog nadzornikov o paralelkah zavrže, kar je zbor, ko je odbornik g. Klun tehtno o tej za-

devi govoril in za državno podporo plediral, tudi storil. V obravnavi tega predloga je bil odbor postavno sklepčen. Al o 2. predlogu: „naj se že v drugem razredu ljudskih šol računstvo, v tretjem razredu računstvo in nemška slovnica, v vseh višjih razredih pa večina predmetov podučuje nemški“, ni bil, kakor gori rečeno, odbor konečno sklepčen. Gospodje Potočnik, Klun, Regali, dr. Ahačič, Petričič in dr. Kar. Bleiweis pobijali so vsak z drugimi razlogi ugovore nasprotne stranke, za katero so govorili vitez dr. Kaltenegger, deželni šolski nadzornik Pirker in dr. pl. Schrey, ki je celó glasoviti §. 19. temeljnih državnih postay tolmačil tako, kakor da bi veljal le za Nemce! — Če tudi slovenski jezik v šolah in uradnijah žalibog še zmirom ne vživa svojih pravic, smo vendar Slovenci mirni in ne vzrokujemo preprirov, čakaje boljih časov, ki priti morajo, al od nasprotne strani se prav s trte vije prepri. Gledé na to vprašamo: kdo draži? kdo ščuva? Radovedni smo, al bode nasprotna nam večina vsaj formalno sanirala svoje nakane s klicem druge seje, v kateri, ko pridejo vsi njeni pobratimi, jej je obveljava njenega predloga gotova, le obširnejša bode še razprava in mestni odbor postane podoben onim deželnim zborom, ko je bila slovenščina na dnevnom redu.

— Kako se godí slovenskemu jeziku v naših šolah, je nova priča to, da v tukajšnji dekliški vadnici, ker je učiteljica gospá Zupančičeva, rojena Šuklje, po bolezní ali kako drugače zadržana v šolo priti, se je odložil nauk slovenščine v vadnici zato, ker namestnica njena gospica Krisperjeva slovenskega jezika ni zmožna.

— Cenilna dela na polji bodo vse okrajne cenilne komisije 1. dne julija sprejemale.

— (Kokoni — svilni mešički) se — kakor se „Soči“ iz Gorice poroča — dozda še po nizki ceni prodajajo, in sicer kilo Japanskih od 1 gold. 5 kr. do 1 gld. 50 kr., družih po 1 gld. 16 kr. do 1 gld. 60 kr. Unih je prišlo do 14. dne t. m. na Goriški trg 354-20, teh pa 1048-30 kilov.

— Deževno vreme je pokazilo veliko veselje čitalnici v spodnji Šiški, ki se je imela preteklo nedeljo slovesno odpreti; vendar se je zbralo mnogo občinstva, kateremu je godla vojaška godba in so med pokanjem možnarjev govori rodoljubov sladili čas. Pri tej priliki omenimo še, da so društveni prostori odprti ob delavnikih od 8. do 10. ure zvečer, ob nedeljah in praznikih pa od 10. do 12. dopoldne in od 2. do 10. ure zvečer.

— Zadnje „Novice“ so s „Tagblattem“ vred zapadle konfiskaciji. — Čudno: „Novice“ v družbi s „Tagblattem“! In vendar so Dunajski in drugi liberalni in konservativni časniki veliko več o tem, kar je vsaki babici znano, poročali, ko naš list.

— Tudi zadnji „Brenclj“ je bil zasežen zaradi dveh sestavkov in zaradi podobe na zadnji strani.

— Podobo ranjcega knezoškofa Lavantinskega Antona Martina Slomška je gosp. Zajec 14. dne t. m. poslal v Maribor, kjer se bode v stolni cerkvi 24. dne t. m. slovesno odkrila. Ravnokar nam je iz Maribora došel načrt velike svečanosti, s katero se ima odkriti spominek enega izmed prvih sinov matere Slovenije vseh časov. Ob 10. uri dopoldne bo slovesna maša v stolni cerkvi in pridiga, potem odkritje spominka in „Te deum“. Opoldne je občni obed v čitalnici, ob 4. uri popoldne občni zbor, ob 8. uri zvečer „beseda“. Gotovo, da vsa Slovenija bode vsaj v duhu 24. junija zbrana v Mariboru!